

net glæde sig ved nogen Tilslutning, indtraadte den i Rigsdagens sidste Sæssion i et nyt Stadium. Et Lovforslag omtrent som det nærværende blev ogsaa da forelagt i nærværende Thing og der henviist til et Udvalg af 7 Medlemmer. Dette Udvalg var sammensat af Medlemmer fra de forskjellige Sider i Salen, af Medlemmer, som kunde siges at repræsentere de forskjellige Anskuelser, der findes paa Rigsdagen angaaende denne Sag, og det lykkedes dette Udvalg aldeles eenstemmigt at slutte sig om et Grundlag for en saadan Lov, hvorom man meente, at Alle vilde kunne enes, et Grundlag, som i flere Punkter var væsentlig forskjelligt fra det Grundlag, hvorpaa denne Lov tidligere har været bygget, og hvorpaa det nærværende Lovforslag, saaledes som jeg har tilladt mig at indbringe det, ogsaa hviler. Udvalget henvendte sig til Ministeriet med en Forespørgsel om, hvorvidt det troede at kunne slutte sig til en Lov paa det af mig nævnte Grundlag, men Ministeriet svarede derpaa, at da en Lov, naaget den byggedes paa dette Grundlag, kunde i sin videre Udførelse, i sine forskjellige Enkeltheder blive meget forskjellig, fandt det ikke, at det paa dette Stadium vilde kunne erklære sig derover, og det saa meget mindre, som der til den Tid ikke var nogen fast Indenrigsminister for Kongeriget, under hvem dog denne Sag særlig maatte siges at henhøre. Imidlertid virkede dette Fremskridt i Sagen, denne Overeenskomst mellem de forskjellige Anskuelser paa mange af Rigsdagens Medlemmer, og man beklagede i Almindelighed i begge Thing, om Sagen paa Grund af dette Svar fra Regjeringens Side dermed skulde standses, efterat den havde gjort saa stort et Fremskridt ved Samstemning om dette Grundlag mellem de forskjellige Meninger, og den Hølelse, som da gjorde sig gjældende, søgte at finde sit Udryk i et yderligere Skridt, der skulde lægge for Dagen, saavel for Regjeringen som for hele Udenverdenen, at der var en Overeensstemmelse, ikke alene imellem de enkelte Medlemmer i Udvalget, der kunde siges at repræsentere de forskjellige Anskuelser, men ogsaa mellem Rigsdagens store Fleertal om, at man vilde kunne slutte sig til en Lov paa dette Grundlag. Man bragte det dertil, at begge

Rigsdagens Thing i Slutningen af forrige Sæssion udtalte sig aldeles overensstemmende om et Grundlag for en saadan Lov, og stillede i Spidsen for denne Udtalelse, at man havde den Overbeviisning, at Regjeringen vilde erkjende Nødvendigheden af selv at lægge Haand paa Værket, for at føre denne Sag igennem paa en retfærdig og billig Maade. Denne Udtalelse fandt Tilslutning i Landstinget af samtlige Medlemmer og i Folkethinget fik den saa stor Tilslutning, at kun 5 Medlemmer stemte mod den.

Jeg oplyste ved Indbringelsen af dette Lovforslag, hvorledes jeg betragter det Skridt, jeg nu har gjort ved at indbringe det samme Lovforslag, som her tidligere flere Gange har været vedtaget. Jeg yttrede, at jeg for det Første vilde betragte det som en Interpellation, hvorigennem man kunde komme til at erfare Ministeriets Mening om Sagens hele Stilling for Diebliffet, for da, efterat have hørt den, at bestemme sig for enten at tage Lovforslaget tilbage eller for, i hvilken Skikkelse man skulde søge ved en fortsat Behandling at føre det igennem. Det var derfor, jeg nu kunde ønske og vilde ubede mig det ærede Ministeriums Svar paa nogle Spørgsmaal, som jeg skal tillade mig at rette til det. Det første Spørgsmaal er: Har Rigsdagen i sin almindelige Beslutning fra sidst sluttet feil eller rigtigt, naar den har udtalt den Overbeviisning, at Regjeringen selv vilde erkjende Nødvendigheden af at føre denne Sag igennem paa en retfærdig og billig Maade? Anerkender Ministeriet, at Rigsdagens Overbeviisning der har været rigtig, eller vil Ministeriet ikke anerkjende det? Det følgende Spørgsmaal, som jeg skal tillade mig at gøre er: Agter Ministeriet i indværende Sæssion at indbringe et Lovforslag angaaende denne Sag, og, forsaavidt Ministeriet dertil maatte svare Nei, skal jeg tillade mig at spørge, om det ærede Ministerium for Diebliffet er istand til at udtale sin Mening om det Grundlag for en saadan Lov, som fik Rigsdagens Tilslutning sidst. Naturligviis er det Noget, som enhver Mand maa kunne sige sig selv, at en Udtalelse fra Ministeriets Side om dette